

CHƯƠNG XXIII: NHỮNG TRƯỜNG SINH LINH GIÁ

Harry có thể cảm thấy chất thuốc May Mắn đang tan dần khi nó lên trở lại tòa lâu đài. Cửa trước vẫn không khóa, nhưng ở tầng 3 Harry chạm trán con yêu tinh Peeves và may mà không bị phát hiện nhờ kịp thời chui tọt vào một đường tắt bên cạnh. Khi lên đến chỗ bức chân dung Bà Béo, cởi áo khoác Tàng hình ra, nó không mấy ngạc nhiên khi thấy Bà Béo tỏ ra rất khó chịu.

“Biết mấy giờ rồi không mà còn gọi cửa hả?”

“Cháu xin lỗi. Cháu phải ra ngoài vì mấy việc quan trọng...”

“Mặt khẩu đã thay đổi lúc nửa đêm rồi, cậu chịu khó ngủ ngoài hành lang vậy nhé.”

“Bà đùa à? Sao lại phải đổi mặt khẩu lúc nửa đêm chứ?”

“Đấy là lệnh,” Bà Béo đáp. “Nếu cậu không bằng lòng thì cứ việc đi khiếu nại với ông hiệu trưởng. Chính ông ta ra lệnh thắt chặt an ninh chứ ai.”

“Hay thật,” Harry cay đắng nhìn xuống sàn đá cứng. “Quá hay! Giá mà có cụ Dumbledore ở đây thì tôi sẽ đi liền, bởi chính cụ muốn tôi...”

“Giáo sư Dumbledore đã về rồi.” Một giọng nói vang lên sau lưng Harry. “Ông ấy mới trở lại trường cách đây một tiếng đồng hồ.”

Nick Suýt Mất Đầu lướt tới bên Harry, cái đầu lắc lư trên cổ áo xếp nếp. “Ta nghe Nam Tước Đẫm Máu nói vậy. Hẳn thấy cụ trở về, trông hơi mệt một chút nhưng vui vẻ.”

“Vậy ông ấy đâu rồi?” Harry hỏi, tim đập dồn.

“Lại đang rên rĩ và đập phá loảng xoảng các thứ trên Tháp Thiên văn ấy. Đó là trò chơi ưa thích của hắn mà...”

“Tôi không nói Nam tước Đẫm máu, tôi muốn nói đến cụ Dumbledore cơ.”

“Ờ, ông ấy đang ở trong văn phòng. Qua những gì Nam tước Đẫm máu nói, ta nghĩ ông hiệu trưởng có việc phải làm trước khi đi ngủ...”

“Dĩ nhiên rồi,” Harry đáp, vô cùng hào hứng khi nghĩ đến lúc kể cho cụ Dumbledore nghe về việc nó lấy được ký ức của thầy Slughorn. Nó xoay một vòng và chạy hết tốc lực, bỏ mặc Bà Béo gọi ới ới sau lưng.

“Quay lại đi! Này, ta nói dối đấy! Ta bức vì cậu đánh thức ta dậy mà! Mặt khẩu vẫn là ‘tapeworm’ thôi!”

Nhưng Harry đã chạy ngược hành lang và vài phút sau, dừng trước cái máng xối hình đầu thú của cụ Dumbledore. Khi nó nói “toffee eclairs”, cái máng xối nhảy sang một bên, cho phép Harry bước vào cầu thang xoắn.

“Mời vào,” cụ Dumbledore nói khi Harry gõ cửa. Nghe giọng cụ có vẻ mệt mỏi. Harry đẩy cửa vào. Văn phòng của cụ Dumbledore vẫn như mọi khi, cái khác duy nhất là bầu trời sao đen thăm thẳm ngoài cửa sổ.

“Trời đất, Harry à ?” cụ Dumbledore ngạc nhiên. “Làm sao mà thầy lại hân hạnh được gặp con vào lúc muộn muộn thế này ?”

“Thầy ơi, con lấy được rồi. Con có được ký ức của Slughorn rồi!”

Harry lôi cái chai thủy tinh nhỏ ra và chìa cho cụ Dumbledore. Thầy hiệu trưởng sững sờ một thoáng. Rồi gương mặt cụ nở một nụ cười rạng rỡ.

“Harry, đúng là tin tốt đẹp đây. Tốt quá. Thầy luôn tin là con làm được mà.”

Dường như quên là đã muộn lắm rồi, cụ vội bước ra khỏi bàn, dùng bàn tay không bị thương đỡ lấy chai đựng ký ức của thầy Slughorn rồi sai bước tới chỗ cái tủ đặt chậu Tường Kỳ.

“Và bây giờ,” cụ Dumbledore đặt cái chậu đá lên bàn, dốc hết chất trong chai xuống. “Giờ chúng ta sẽ biết. Nhanh lên Harry...”

Harry ngoan ngoãn cúi người xuống chậu Tường Kỳ và cảm thấy hai chân rời khỏi sàn nhà... Một lần nữa nó lại rơi vào trong bóng tối và đáp xuống văn phòng của Horace Slughorn nhiều năm về trước. Thầy Slughorn lúc này trông trẻ hơn nhiều, mái tóc dày màu vàng rơm bóng mượt và hàng ria mép hoe vàng. Thầy đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế bành, chân gác lên tấm thảm nhung, một tay cầm ly rượu vang nhỏ, tay kia sục vào hộp dưa tẩm đường. Và có khoảng nửa tá con trai đang ngồi quanh Slughorn, Tom Riddle ngồi giữa cả bọn, chiếc nhẫn vàng-và-đen của Marvolo lấp lánh trên tay hắn.

Cụ Dumbledore đáp xuống cạnh Harry đúng vào lúc Riddle hỏi, “Thưa thầy, có đúng là Giáo sư Merrythought sẽ nghỉ hưu không ạ ?”

“Tom, Tom, nếu ta biết thì ta cũng không nói với con được,” Slughorn vung vẩy ngón tay về phía Riddle ra vẻ quở trách, nhưng đồng thời lại nháy mắt. “Thầy rất muốn biết con lấy tin này từ đâu. Con biết nhiều hơn quá nửa số giáo viên ở đây đấy, chàng trai ạ.”

Riddle mỉm cười, đám con trai cười theo và nhìn hẩn đầy ngưỡng mộ.

“Con có cái khả năng kỳ lạ là biết được những điều không nên biết, cộng thêm việc khéo tàng bốc những người con cần – tiện đây cũng phải cảm ơn con về hộp dưa, đúng là thứ ta thích. Thế này thì ta nghĩ 20 năm nữa con sẽ lên đến chức Bộ trưởng Bộ Pháp thuật. Không, 15 năm thôi nếu con cứ chịu khó gửi dưa cho ta, ta quen thân nhiều người bên Bộ Pháp thuật lắm.”

Tom Riddle chỉ mỉm cười trong khi cả đám con trai lại cười phá lên lần nữa. Harry để ý rằng dù Riddle không phải là đứa lớn tuổi nhất trong nhóm, nhưng đám trẻ dường như đều coi hắn là đại ca.

“Con không biết liệu con có hợp với chính trị không, thưa thầy,” hắn nói khi tiếng cười đã tắt. “Đầu tiên là con không có gốc gác... thích hợp.”

Vài đứa con trai lên cười với nhau. Harry dám chắc rằng chúng đang cười cợt về những gì chúng biết, hoặc nghĩ là biết, liên quan đến vị tổ tiên lừng danh của đại ca chúng.

“Vớ vẩn,” Slughorn nói nhanh, “đương nhiên là con xuất thân từ gia đình phù thủy dòng dõi. Con tài năng như thế cơ mà! Ồ, con sẽ còn tiến xa. Ta chưa bao giờ nhìn nhầm một học sinh nào cả.”

Chiếc đồng hồ vàng nhỏ trên bàn thầy Slughorn điểm 11 giờ, và ông ta nhìn quanh.

“Trời ạ, đến giờ rồi. Các con nên đi ngủ đi kéo gấp rắc rối đấy. Lestrangle, thầy muốn con nộp bài luận vào ngày mai, nếu không sẽ bị cấm túc. Con cũng vậy, Avery.”

Từng đưa một rời khỏi căn phòng. Slughorn ráng nhắc người lên khỏi chiếc ghế bành và đặt ly rượu rỗng không lên bàn. Có tiếng gì đó chuyển động đằng sau làm ông ta quay lại: Riddle vẫn đứng đó.

“Nhanh lên Tom, con không muốn bị tóm vì quá giờ ngủ chứ. Nên nhớ con là huynh trưởng...”

“Thưa thầy, con muốn hỏi thầy vài điều.”

“Cứ hỏi đi, con yêu, cứ hỏi đi...”

“Dạ thưa, thầy có biết gì về... về Horcrux không ạ?”

Slughorn nhìn chăm chăm vào Riddle, các ngón tay nắn nắn vô tình siết chặt lấy đế ly rượu.

“Đây có phải là một Đề tài Phòng chống nghệ thuật Hắc ám không nhỉ?”

Nhưng Harry có thể nói thầy Slughorn biết thừa đó chẳng phải là bài tập trên lớp.

“Không hẳn thưa thầy,” Riddle đáp. “Con bắt gặp từ này khi đang đọc sách và con không thật hiểu lắm.”

“Không à? Phải rồi... còn lâu con mới tìm được quyển sách nào ở Hogwarts nói cho con biết chi tiết về Horcrux, Tom ạ. Đó là thứ đồ Hắc ám, vô cùng xấu xa.”

“Nhưng thầy biết rõ mọi điều về chúng, phải không ạ? Ý con là, một pháp sư cỡ như thầy – xin lỗi, con muốn nói là nếu thầy còn không biết thì liệu ai có thể biết đây – do đó con mới...”

Tuyệt hảo, Harry nghĩ, vẻ ngập ngừng này, điệu bộ tự nhiên này, và một chút tăng bốc khéo léo, tất cả đều vừa đủ. Harry đã có quá nhiều kinh nghiệm về việc moi thông tin từ những người không sẵn lòng nói ra, nên nó phải thừa nhận Riddle quả là bậc thầy. Rõ ràng Riddle rất thèm muốn điều Slughorn biết, và có thể đã chuẩn bị cho thời khắc này hàng tuần nay rồi.

Slughorn không nhìn Riddle, tay nghịch nghịch cái nơ trên nắp hộp dưa tẩm đường. “Thực ra thì cũng không có hại gì lắm nếu cho con biết qua. Chỉ để con hiểu thêm về thuật ngữ này thôi. ‘Horcrux’ là một vật mà người ta dùng để giấu một phần linh hồn mình vào đó.”

“Thưa thầy con vẫn chưa hiểu cách làm,” Riddle nói. Giọng hắn đã cố nén xuống, nhưng rõ ràng hắn đang rất kích động.

“Nghĩa là ta có thể tách đôi linh hồn mình ra, và giấu một phần linh hồn vào một vật nào đó bên ngoài cơ thể. Nếu ai làm như thế thì dù cơ thể có bị tấn công hoặc phá hủy, hắc vẫn không thể chết, bởi một phần linh hồn hắc vẫn còn ở cõi trần và không bị suy chuyển. Nhưng tất nhiên, tồn tại theo cách như vậy thì...”

Gương mặt Slughorn co rúm lại. Harry chợt nhớ đến những lời nó đã nghe gần 2 năm về trước: “Ta bị xé khỏi thân thể ta, ta còn thua cả hồn ma, thua cả con ma hèn kém nhất... Nhưng ta vẫn sống.”

“Chẳng ai muốn tồn tại theo cách đó đâu Tom ạ. Thà chết còn dễ chịu hơn.”

Nhưng sự thèm khát của Riddle ngày càng rõ rệt, hắc không che giấu nổi vẻ tham lam nữa.

“Làm sao để chia nhỏ linh hồn mình ?”

Thầy Slughorn tỏ ra rất miễn cưỡng. “Con phải hiểu rằng linh hồn cần được giữ nguyên vẹn. Chia nhỏ nó ra là hành động đi ngược lại tạo hóa.”

“Nhưng làm thế nào ạ ?”

“Bằng cách phạm một tội ác. Một tội ác khủng khiếp nhất. Bằng cách giết người. Khi giết người, linh hồn kẻ phạm tội sẽ bị xé ra. Tay phù thủy nào định tạo ra một Horcrux sẽ lợi dụng điều đó. Hắc sẽ đóng hộp phần linh hồn bị xé.

“Đóng hộp ư ? Bằng cách nào ?”

“Bằng một phép thuật nào đó. Đừng có hỏi ta, ta đâu có biết.” Slughorn lắc đầu tựa như con voi già bị lũ muỗi quấy rầy. “Trông ta giống kẻ giết người để đóng hộp linh hồn mình lắm sao ?”

“Dĩ nhiên là không, thưa thầy,” Riddle nhanh nhẩu đáp. “Con xin lỗi, con không có ý xúc phạm.”

“Không sao đâu,” Slughorn khàn giọng. “Con tò mò về những chuyện đó thì cũng dễ hiểu. Những pháp sư đã đạt đến đẳng cấp nhất định luôn bị những vấn đề như thế hấp dẫn...”

“Vâng thưa thầy. Nhưng con vẫn chưa hiểu – dĩ nhiên con chỉ tò mò thôi – Liệu một Horcrux thì có đủ không ? Liệu có tốt hơn không, có khiến ta mạnh hơn không nếu ta tách linh hồn mình thành nhiều phần ? Bảy phần chẳng hạn. Số 7 là con số huyền diệu nhất, hùng mạnh nhất, phải không ạ ?”

“Thề có bộ râu của Merlin,” Slughorn la lên. “Nhưng bảy! Nghĩ đến việc giết một người còn chưa đủ tội lỗi sao ? Chia linh hồn ra, dù vì nguyên nhân nào đi nữa, cũng đủ tệ hại lắm rồi...đằng này lại chia thành những 7 mảnh...”

Slughorn bây giờ trông lo lắng ra mặt. Ông ta dăm dăm nhìn Riddle tựa như hối hận vì đã trả lời hắc.

“Tất nhiên,” Slughorn lẩm bầm. “Nhưng gì chúng ta đang nói chỉ là giả thiết thôi... Chuyện sách vở thôi mà, phải không nào ?”

“Vâng thưa thầy”, Riddle đáp gọn.

“Nhưng Tom này, dù thế nào đi nữa cũng đừng hờ ra với ai những điều thầy vừa nói, tức là, những điều thầy trò mình vừa mới thảo luận nhé. Mọi người mà biết thì không hay đâu. Chuyện Horcrux bị cấm ở Hogwarts, con biết đấy... Đặc biệt Dumbledore rất nghiêm khắc về chuyện này...”

“Con sẽ không hờ ra một lời nào đâu, thưa thầy.” Riddle nói và bỏ đi, nhưng Harry vẫn kịp để ý trên mặt hắn một niềm vui cuồng bạo hết như lần đầu tiên hắn biết mình là phù thủy. Niềm vui đó không làm Riddle trông đẹp trai hơn, mà trái lại, khiến những đường nét trên mặt hắn càng có vẻ thiếu tính người...

“Cám ơn con, Harry.” Cụ Dumbledore nói nhỏ. “Chúng ta đi thôi.”

Khi Harry đáp xuống văn phòng thầy hiệu trưởng thì cụ đã ngồi sau bàn mình. Harry cũng ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

“Thầy đã đợi bằng chứng này từ lâu lắm rồi,” Cuối cùng cụ Dumbledore cất lời. “Nó xác nhận giả thuyết của thầy là đúng, và cũng cho thấy chúng ta còn quá nhiều việc phải làm...”

Harry nhận thấy đột nhiên các ông bà hiệu trưởng cũ trong những bức chân dung treo tường đều thức giấc và lắng nghe cuộc nói chuyện. Một ông pháp sư mũi đỏ béo mập thậm chí còn lòi ra một cái ống nghe dành cho người điếc.

“Harry à, thầy chắc con hiểu tầm quan trọng của những gì chúng ta vừa mới nghe. Chỉ mới khoảng bằng tuổi con bây giờ mà Tom Riddle đã dám làm tất cả mọi thứ để có thể trở nên bất tử.”

“Thầy có nghĩ là hắn đã thành công không ạ ?” Harry hỏi dồn. “Có phải hắn đã tạo được một Horcrux ? Nhờ vậy hắn không chết khi tấn công con ? Hắn giấu Horcrux ở đâu đó chẳng ? Một phần linh hồn hắn vẫn nguyên vẹn chẳng ?”

“Nhiều hơn là một. Con đã nghe Voldemort nói rồi, hắn rất muốn biết ý kiến của Horace về chuyện gì có thể xảy ra nếu tạo ra nhiều hơn một Horcrux, chuyện gì có thể xảy ra với một phù thủy quyết trở thành bất tử đến nỗi dám giết người nhiều lần, dám xé linh hồn mình thành nhiều mảnh và đem cất giấu chúng ở những Horcrux khác nhau. Không sách nào cho hắn biết điều đó. Theo thầy biết, mà thầy chắc Voldemort cũng biết, chưa có phù thủy nào dám xé linh hồn mình thành nhiều hơn hai mảnh.”

Cụ Dumbledore dừng lại một lát, sắp xếp lại dòng suy nghĩ rồi tiếp. “Bốn năm trước, thầy nhận được một thứ là bằng chứng chắc chắn cho thấy Voldemort đã chia nhỏ linh hồn hắn.”

“Ở đâu ạ ? Như thế nào ạ ?” Harry hỏi.

“Chính con đưa nó cho ta mà Harry. Quyển nhật ký của Riddle, với lời hướng dẫn làm thế nào để mở lại căn phòng bí mật.”

“Thưa thầy, con không hiểu.”

“Dù thầy không chứng kiến Riddle bước ra khỏi cuốn nhật ký, những gì con kể cho thầy không giống với bất cứ hiện tượng nào thầy từng thấy trước đây. Chỉ một ký ức thôi mà có

thể tự mình suy nghĩ và hành động ư ? Chỉ một ký ức thôi mà có thể hút hết sinh khí của cô bé giữ cuốn nhật ký đó ư ? Không, phải có cái gì khác, nguy hiểm hơn ẩn mình trong đó... một mảnh linh hồn, thầy dám chắc như vậy. Quyển nhật ký ấy phải là một Horcrux.

Thế nhưng lại nảy sinh thêm nhiều câu hỏi. Điều thầy muốn biết nhất và cũng lo ngại nhất, đó là cuốn nhật ký dường như không chỉ có tác dụng bảo vệ linh hồn. Nó còn được dùng như một thứ vũ khí.”

“Con vẫn chưa hiểu ạ.”

“Cuốn nhật ký có chức năng của một Horcrux, nghĩa là nó bảo vệ cho linh hồn giấu bên trong được an toàn và giúp chủ nhân của nó tránh khỏi cái chết. Nhưng đồng thời Riddle lại rất muốn người khác đọc được cuốn nhật ký ấy, muốn linh hồn hắn nhập vào hoặc chiếm lấy một thể xác khác để có thể tháo cũi sổ lồng cho con quái vật của Slytherin một lần nữa.”

“Rõ là hắn không muốn công sức của mình bị phí phạm rồi.” Harry nói. “Hắn muốn tất cả mọi người biết hắn là người thừa kế của Slytherin, bởi vì hồi ấy hắn chưa thể tiết lộ ra được.”

“Hoàn toàn chính xác,” cụ Dumbledore gật đầu. “Nhưng nếu hắn định truyền lại cuốn nhật ký cho một học sinh Hogwarts tương lai nào đó, lẽ nào hắn có thể thờ ơ với mẫu linh hồn quý giá giấu trong đó ? Như giáo sư Slughorn đã giải thích, mục đích của Horcrux là để giữ cho một phần linh hồn được an toàn, chứ không phải đem quảng cho người khác qua đường nào đó, để rồi có nguy cơ bị tiêu hủy. Và thực vậy, điều đó đã xảy ra. Mảnh linh hồn kia không còn nữa. Chính con đã lo liệu chuyện đó mà Harry.”

“Chính sự bất cẩn của Voldemort khi sử dụng cái Horcrux này khiến thầy lo ngại. Hắn là hắn đã làm ra, hoặc định làm ra nhiều Horcrux nữa, để nếu hắn có mất cái Horcrux đầu tiên thì cũng không đến nỗi tai hại lắm. Thầy không muốn tin vào điều này, nhưng chẳng còn cách giải thích nào hay hơn.”

“Và rồi 2 năm sau đó, con kể cho thầy nghe rằng vào cái đêm Voldemort trở lại với thân xác của hắn, hắn tuyên bố một điều đáng sợ nhất, rõ ràng nhất với đám Tử thần Thực tử: ‘Ta đã vượt xa hơn bất kỳ ai trên con đường đạt tới sự bất tử’. ‘Vượt xa hơn bất kỳ ai’ - đám Tử thần thực tử có thể không hiểu, nhưng thầy hiểu hắn muốn nói gì. Hắn nói về những Horcrux, NHIỀU Hocrux, Harry ạ, mà ta tin là chưa có phù thủy nào đạt được như vậy. Tuy nhiên mọi sự đều ăn khớp: Chúa tể Voldemort ngày càng mất nhân tính hơn bao giờ hết. Sự thay đổi đó chỉ có thể giải thích bằng việc linh hồn hắn đã bị cắt xé vượt xa cái mức mà người ta vẫn gọi là ‘tội lỗi thông thường’...”

“Như vậy hắn giết người khác để không ai có thể giết được hắn ư ?” Harry hỏi. “Sao hắn không chế tạo một Hòn đá Phù thủy hoặc đánh cắp nó, nếu hắn thèm được bất tử đến thế ?”

“Ồ, chúng ta đều biết hắn đã thử làm vậy 5 năm về trước. Nhưng có vài lý do khiến thầy tin rằng Hòn đá Phù thủy không hấp dẫn Chúa tể Voldemort bằng Horcrux.

Dù Thuốc Trường Sinh có thể kéo dài sự sống, nhưng nếu muốn được bất tử thì phải uống nó thường xuyên. Do đó, Voldemort sẽ phải phụ thuộc hoàn toàn vào Thuốc Trường Sinh. Giả sử thuốc hết hoặc bị đầu độc, hoặc nếu Hòn đá Phù Thủy bị đánh cắp, hắn sẽ chết

như người thường. Hãy nhớ là Voldemort thích hành động một mình. Thầy nghĩ hắc không chịu nổi nếu cảm thấy bị phụ thuộc, dù phụ thuộc vào chất Thuốc Trường Sinh đi nữa.

Tất nhiên, Voldemort sẵn sàng uống thuốc nếu nó giúp hắc thoát khỏi kiếp sống vật vờ khủng khiếp mà hắc phải chịu sau khi tấn công con. Nhưng chỉ để có lại một thân thể mà thôi. Còn sau đó, thầy tin là hắc tiếp tục dựa vào các Horcrux. Hắc chẳng cần gì thêm nữa sau khi lấy lại được hình người. Voldemort đã sẵn sàng để trở nên bất tử, con thấy đấy, gần với sự bất tử hơn bất kỳ ai.

Nhưng giờ đây, Harry à, có được thông tin này, một thông tin tối quan trọng, chúng ta cũng tiến gần đến khả năng kết liễu Voldemort hơn bất cứ ai. Con nghe hắc nói đấy: “Liệu có tốt hơn không, có khiến ta mạnh hơn không nếu ta tách linh hồn mình thành nhiều phần... Số 7 là con số huyền diệu nhất, hùng mạnh nhất...” Phải, việc có được 7 mảnh linh hồn có sức hấp dẫn lớn đối với Chúa tể Voldemort.”

“Hắc làm ra đến 7 Horcrux ư ?” Harry hỏi, choáng váng, trong khi đó những bức chân dung trên tường tỏ ra vừa sững sờ vừa phẫn nộ. “Những Horcrux này có thể ở bất cứ chỗ nào trên thế giới, được cất giấu, được chôn, tàng hình...”

“Thầy rất mừng là con đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.” Cụ Dumbledore bình tĩnh đáp. “Nhưng Harry à, thứ nhất, không có 7, mà chỉ có 6 Horcrux thôi. Mảnh linh hồn thứ 7, dù bị cắt xén toi tả đến đâu, cũng phải nằm trong cơ thể Voldemort mới tạo ra. Chính phần linh hồn này của Voldemort đã sống vật vờ như bóng ma suốt những năm qua, không có phần hồn này thì cũng không có hắc. Đây sẽ là mảnh linh hồn cuối cùng mà ta phải tiêu diệt nếu muốn giết được Voldemort, mảnh này nằm trong chính thân thể hắc.”

“Nhưng 6 Horcrux còn lại... làm sao tìm ra chúng ?”

“Con quên rồi sao, con đã phá hủy một cái. Thầy mới diệt một cái nữa.”

“Thế ạ ?” Harry phẫn khởi hỏi.

“Đúng thế Harry,” cụ Dumbledore nói và chìa bàn tay sạm đen như bị đốt ra. “Nó là chiếc nhẫn của Marvolo. Một lời nguyền khủng khiếp được gài trong đó. Xin lỗi nếu thầy tỏ ra hơi thiếu khiêm tốn, nhưng nếu không nhờ khả năng phi thường của thầy, cộng với sự giúp đỡ kịp thời của Giáo sư Snape khi thầy về đến Hogwarts trong tình trạng bị thương nặng, thì có lẽ thầy đã chẳng còn sống mà kể lại câu chuyện này. Giờ đây chiếc nhẫn không còn là một Horcrux nữa.”

“Nhưng làm sao thầy tìm ra nó ạ ?”

“Bây giờ con đã biết, thầy rất quan tâm đến việc khám phá quá khứ của Voldemort. Thầy đã đi nhiều nơi, ghé thăm những chỗ Voldemort từng biết. Thầy tình cờ tìm thấy chiếc nhẫn được giấu trong đồng đồ nát của nhà Gaunt. Một khi Voldemort đã gắn được một phần linh hồn vào bên trong chiếc nhẫn, có lẽ hắc không muốn đeo nó nữa. Hắc bảo vệ nó bằng nhiều phép thuật hùng mạnh, đem giấu nó trong túp lều tổ tiên hắc từng sống (dĩ nhiên là Morfin đã bị tống vào ngục Azkaban.) Nhưng hắc không thể ngờ rằng một ngày nọ, thầy lại chịu khó ghé vào đồng đồ nát ấy và để ý tìm những thứ bị che giấu bằng pháp thuật.

Nhưng chúng ta cũng không nên tự khen mình nhiều quá. Con đã hủy cuốn nhật ký, thầy hủy chiếc nhẫn, nhưng nếu giả thiết 7 mảnh linh hồn là đúng, thì vẫn còn 4 Horcrux nữa.”

“Và chúng có thể là bất kỳ cái gì, phải không thầy ? Có thể là những cái vỏ đồ hộp, chai thuốc rỗng...”

“Con đang nghĩ đến những cái Khóa Căng, Harry à, thứ đồ vật tầm thường không ai chú ý tới. Nhưng lẽ nào Chúa tể Voldemort mà lại dùng vỏ đồ hộp với chai thuốc cũ để giữ gìn linh hồn quý báu của hắn sao ? Con quên những thứ thầy cho con xem rồi. Chúa tể Voldemort thích sưu tầm các chiến tích, và đặc biệt ưa thích thứ đồ có lai lịch phép thuật hùng mạnh. Hắn tự hào, hắn tin vào sự ưu việt của bản thân, hắn quyết tâm ghi tên mình vào vị trí nổi bật nhất trong trang sử pháp thuật... Những điều đó khiến thầy tin Voldemort phải rất cẩn thận khi chọn đồ vật dùng làm Horcrux, và ưu tiên những thứ có vẻ cao quý.”

“Quyển nhật ký đâu có đặc biệt như vậy.”

“Quyển nhật ký, như chính con đã nói, là bằng chứng cho thấy hắn là người thừa kế của Slytherin. Với Voldemort nó có tầm quan trọng khác thường.

“Vậy những Horcrux khác thì sao ? Thầy đã biết chúng là cái gì chưa ạ ?”

“Thầy chỉ có thể đoán thôi. Dựa trên những nguyên nhân đã nêu, thầy nghĩ Voldemort sẽ chọn những vật mà tự chúng đã mang vẻ huy hoàng cao quý. Vì thế thầy mới ra soát lại quá khứ của Voldemort để xem có đồ vật nào bị biến mất ở những nơi hắn xuất hiện hay không.”

“Chiếc cúp của Hufflepuff!” Harry kêu lên. “Và cái mặt dây chuyền nữa!”

“Đúng thế.” Cụ Dumbledore mỉm cười. “Thầy sẵn lòng đặt cược, không phải cả bàn tay lành đâu mà chỉ cược vài ngón tay thôi, rằng đó là cái Horcrux thứ 3 và thứ 4. Nếu Voldemort đã tạo ra 6 Horcrux thì hai cái còn lại khó đoán hơn, nhưng thầy cũng thử liều vậy. Sau khi có được 2 di vật của Hufflepuff và Slytherin, hắn sẽ đi tìm những món đồ thuộc về Gryffindor và Ravenclaw. Bốn đồ vật của 4 nhà sáng lập trường Hogwarts hắn là rất hấp dẫn trí tưởng tượng của Voldemort. Thầy không biết liệu hắn đã kiếm được thứ gì của Ravenclaw hay chưa, nhưng di vật duy nhất được biết đến của Gryffindor thì hiện vẫn an toàn.”

Cụ Dumbledore chỉ ngón tay đen sạm về bức tường phía sau, nơi thanh gươm nạm hồng ngọc vẫn nằm im lìm trong vỏ bao thủy tinh.

“Có phải vì thế hắn rất muốn quay lại Hogwarts không ạ ? Để tìm kiếm vài món đồ của những người thành lập trường ?”

“Suy nghĩ chính xác đấy Harry, nhưng chẳng giúp chúng ta tiến xa hơn chút nào, bởi vì Voldemort đã phải ra đi mà không có dịp lục lợi ngôi trường này. Thầy buộc phải kết luận rằng hắn chưa hoàn tất được giấc mơ thu thập đủ di vật của cả bốn nhà sáng lập. Hắn chắc chắn có 2 thứ rồi – có thể đã tìm thấy 3 - đó là tất cả những gì chúng ta được biết.”

“Nếu hắn có được thứ gì đó của Ravenclaw hoặc Gryffindor, thì vẫn còn một Horcrux thứ sáu nữa.” Harry vừa nói vừa đếm. “Trừ khi hắn có đủ di vật của cả hai người.”

“Thầy không nghĩ vậy đâu. Có lẽ thầy biết Horcrux thứ sáu là cái gì. Con sẽ nói sao nếu thầy cho con hay, thầy từng rất tò mò về hành vi của con rắn Nagini ?”

“Rắn ạ ?” Harry giật mình. “Lẽ nào có thể dùng động vật làm Horcrux ?”

“Thực ra làm vậy là không khôn ngoan, vì phó thác một phần linh hồn của mình cho một thứ có thể tự suy nghĩ và di chuyển thì liệu lĩnh vô cùng. Tuy nhiên, nếu thầy tính đúng, thì khi Voldemort vào nhà bố mẹ con để giết con, hắn vẫn chưa tạo ra Horcrux cuối cùng trong bộ 6 cái. Dường như hắn muốn tạo ra Horcrux từ những cái chết đặc biệt quan trọng, mà con là một trong số đó. Hắn tin là bằng cách giết con, mối nguy mà lời tiên tri nhắc đến sẽ tiêu tan, hắn sẽ trở nên vô địch. Thầy chắc hắn định làm cái Horcrux cuối cùng từ cái chết của con. Và rồi hắn thất bại. Tuy nhiên sau vài năm vắng bóng, hắn đã dùng con rắn Nagini để giết một ông già Muggle. Thế rồi có lẽ hắn đã biến Nagini thành cái Horcrux cuối cùng. Con rắn thể hiện sự liên quan với Slytherin, mà điều này càng làm tăng tính huyền bí của Chúa tể Voldemort. Chắc hắn yêu quý con rắn cũng ngang với những thứ kia. Rõ ràng hắn thích giữ nó gần bên mình, và điều khiến nó nhiều hơn mức một Xà Khẩu bình thường vẫn làm.”

“Vậy là,” Harry nói, “quyển nhật ký và chiếc nhẫn đã bị hủy. Cái mặt dây chuyền bằng vàng, chiếc cúp và con rắn vẫn nguyên vẹn. Và thầy nghĩ có thể Horcrux thứ sáu là di vật của Ravenclaw hoặc Gryffindor ?”

“Một bản tóm tắt cô đọng chính xác rất đáng ngưỡng mộ.” Cụ Dumbledore nói và nghiêng mình.

“Và... thầy vẫn đang tìm chúng chứ ạ ? Có phải thầy đi tìm chúng mỗi lần rời trường ?”

“Đúng thế. Thầy đi tìm từ lâu rồi. Thầy nghĩ... có thể sắp tìm ra một Horcrux nữa. Có nhiều dấu hiệu đáng mừng.”

“Nếu thầy tìm được,” Harry nói nhanh, “con có thể đi cùng để giúp thầy hủy nó không ạ ?”

Cụ Dumbledore chăm chú nhìn Harry một lát trước khi đáp, “Thầy nghĩ là được.”

“Thật ạ ?” Harry hỏi lại, không tin vào tai mình.

“Thật”, cụ Dumbledore cười. “Thầy nghĩ con có quyền ấy.”

Harry thấy nhẹ nhõm cả người. Thật tốt biết bao khi không phải nghe mãi những lời nhắc nhở về chuyện cẩn thận giữ gìn nữa. Nhưng mấy ông bà hiệu trưởng quanh tường có vẻ không mấy ấn tượng với quyết định của cụ Dumbledore. Harry thấy một vài người lắc đầu. Phineas Nigellus thậm chí còn khịt mũi rõ to.

“Liệu Voldemort có biết mỗi khi Horcrux bị phá hủy không, thưa thầy ? Hắn có cảm nhận được điều đó không ?” Harry hỏi, không thèm đếm xỉa đến mấy ông bà phù thủy trong tranh.

“Câu hỏi hay đấy Harry. Thầy nghĩ là không. Khi mà Voldemort ngày càng chìm đắm trong cái ác, khi những mảnh linh hồn kia bị cắt rời khỏi hắn đã quá lâu, hắn không có được cảm giác như người thường nữa. Có thể khi cái chết đến, hắn sẽ nhận ra... Dù sao, hắn cũng không hề biết chuyện quyển nhật ký bị hủy, mãi cho đến khi hắn buộc Lucius Malfoy phải

nói ra sự thật. Khi khám phá ra cuốn sách đã bị tiêu hủy và mất hết sức mạnh, thầy được biết là Voldemort đã nổi cơn thịnh nộ.”

“Nhưng con tưởng chính hắc muốn Lucius Malfoy tuồn nó vào Hogwarts cơ mà ?”

“Phải, Voldemort từng muốn thế nhiều năm về trước, khi hắc chắc chắn là có thể tạo thêm những Horcrux mới. Lucius phải đợi lệnh hắc, nhưng chẳng bao lâu sau khi đưa cho Lucius cuốn nhật ký, hắc biến mất. Hắc Voldemort nghĩ Lucius rất kính sợ chủ nhân nên sẽ không dám làm gì khác ngoài việc giữ gìn cẩn thận cuốn sách. Nhưng hắc đã tính sai. Hắc biến mất trong suốt một thời gian dài và Lucius nghĩ chủ mình đã chết. Và lại Lucius cũng không biết cuốn sách kia thực ra là cái gì. Chắc Voldemort chỉ nói với Lucius rằng quyển nhật ký có thể giúp mở cửa Phòng Chứa Bí Mật bởi vì nó đã được ếm bùa rất khéo léo, vậy thôi. Nếu mà Lucius biết được hắc đang nắm trong tay một phần hồn của ông chủ, hắc ắt sẽ tôn kính cuốn sách hơn. Nhưng thay vào đó, hắc lập một kế hoạch khác để đạt mục đích riêng của mình. Bằng cách đẩy quyển nhật ký cho con gái của Arthur Weasley, hắc hy vọng vừa làm Arthur mất uy tín, lại vừa rũ bỏ được thứ đồ vật ma thuật rất dễ khiến hắc bị bắt.

Ôi... Lucius khổn khổ... Sau khi biết Lucius đã dám vứt cái Horcrux đó đi để mưu đồ lợi riêng, cộng thêm lần thảm bại ở bộ Pháp thuật năm ngoái, Voldemort nổi điên. Thầy chẳng ngạc nhiên nếu lúc này Lucius thích được an toàn trong nhà ngục Azkaban hơn.”

Harry nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy nếu tất cả Horcrux đều bị hủy, ta có thể giết được Voldemort ?”

“Phải, thầy nghĩ vậy. Không có đám Horcrux ấy, Voldemort sẽ chỉ là một con người bình thường với một mẫu linh hồn tàn tật. Tuy nhiên, con nên nhớ là dù linh hồn hắc có bị tổn thương đến mức không thể khôi phục lại nữa thì quyền năng pháp thuật và trí tuệ của hắc vẫn còn nguyên. Cần phải có sức mạnh và kỹ năng phi thường mới có thể tiêu diệt một phù thủy cỡ Voldemort, ngay cả khi hắc đã mất hết Horcrux.”

“Nhưng con có quyền năng phi thường nào đâu.” Harry không nhin được nói.

“Con có chứ,” cụ Dumbledore đáp quả quyết. “Con có thứ sức mạnh mà Voldemort không bao giờ có. Con có thể...”

“Con biết rồi ạ,” Harry nóng nảy. “Con có thể yêu.” Khó khăn lắm nó mới nhin được không thêm một câu “Khả năng lớn quá nhỉ!”

Cụ Dumbledore tựa như đọc được điều Harry đang cố nhin không nói ra. “Phải, Harry à, con biết yêu. Và điều đó, thể hiện qua những gì đã xảy đến với con, thực là vĩ đại. Con vẫn còn quá trẻ nên chưa hiểu con khác thường thế nào đâu Harry.”

“Vậy, khi lời tiên tri phán rằng con có “một sức mạnh mà Chúa tể Hắc ám không biết đến”, đó chỉ là... tình yêu thôi ư ?” Harry hơi thất vọng.

“Phải, chính là tình yêu. Nhưng Harry, nên nhớ rằng lời tiên tri chỉ quan trọng khi chính Voldemort làm cho nó trở nên quan trọng. Cuối năm ngoái thầy đã nói với con điều này. Voldemort coi con là người nguy hiểm nhất, và bằng cách đó, hắc khiến con thực sự trở thành người đáng sợ nhất với hắc.”

“Như thế thì có khác gì...”

“Khác chứ!” Cụ Dumbledore bắt đầu tỏ ra mất kiên nhẫn. Và chỉ ngón tay đen khô quắt về phía Harry, cụ nói, “Con đã quá coi trọng những gì lời tiên tri nói.”

“Nhưng,” Harry ấp úng, “thầy nói rằng lời tiên tri có nghĩa là...”

“Ví thử Voldemort không nghe được lời tiên tri, liệu nó có được thực hiện không ? Có còn giá trị gì không ? Dĩ nhiên là không! Chẳng lẽ con nghĩ mọi lời tiên tri ở Phòng Tiên Tri đều xảy ra hết sao ?”

“Nhưng,” Harry thực sự hoang mang, “năm ngoái thầy nói con và Voldemort sẽ phải giết lẫn nhau...”

“Harry, Harry, đó là bởi Voldemort đã phạm một sai lầm nghiêm trọng: hắn đã hành động theo những gì Giáo sư Trelawney nói! Nếu Voldemort không giết cha con, liệu hắn có gieo rắc trong con khát vọng trả thù mãnh liệt đến thế ? Chắc chắn là không. Nếu hắn không khiến mẹ con phải chết để bảo vệ con, liệu hắn có tạo cho con lớp bảo vệ kỳ diệu mà hắn không thể xâm nhập được ? Ôi Harry! Con vẫn chưa hiểu sao ? Giống như mọi bạo chúa trên đời này, Voldemort đã tự tạo ra cho hắn kẻ thù đáng sợ nhất. Con có biết bạo chúa nào cũng sợ những người chúng áp bức không ? Tất cả bọn chúng đều biết rằng, một ngày nào đó, trong những nạn nhân sẽ có một người đứng lên chống lại chúng. Voldemort cũng thế thôi. Hắn không ngừng tìm kiếm kẻ có thể thách thức quyền lực của hắn. Hắn nghe được lời tiên tri và vội vã hành động. Kết quả là hắn đã tự chọn ra người có khả năng kết liễu đời hắn, hơn thế nữa còn trao cho người ấy thứ vũ khí độc nhất vô nhị!”

“Nhưng...”

“Quan trọng nhất là con phải hiểu được điều này!”, cụ Dumbledore nói, đứng lên và rải bước quanh căn phòng, chiếc áo choàng lấp lánh kêu sột soạt. Harry chưa bao giờ thấy cụ xúc động như vậy.

“Bằng cách cố gắng giết con, Voldemort đã tạo nên con người đang ngồi trước mặt ta đây, và trao cho con năng lực để hoàn thành sự nghiệp. Chính nhờ sai lầm của Voldemort mà con có thể nhìn thấu những suy nghĩ, những tham vọng của hắn, con có thể hiểu tiếng răn giống hắn. Tuy nhiên, Harry ạ, dù con có thể xâm nhập thế giới của Voldemort – đó là một khả năng đặc biệt mà gã Tử thần Thực tử nào cũng thèm đến chết người – nhưng con không bao giờ bị phe Hắc ám quyến rũ. Con chẳng bao giờ thể hiện một chút mong muốn nào dù nhỏ nhất, là được gia nhập vào đội ngũ của Voldemort!”

“Dĩ nhiên là con không thể rồi!” Harry phần nộ đáp. “Hắn đã giết cha mẹ con!”

“Tóm lại, con được bảo vệ, nhờ khả năng biết yêu!” Giọng cụ Dumbledore vang to. “Đó là lớp bảo vệ duy nhất tỏ ra có hiệu quả khi chống lại sự lôi cuốn của quyền lực Hắc ám! Bất chấp những cám dỗ con đã trải qua, những nỗi đau khổ, trái tim con vẫn trong sạch như ở tuổi mười một, khi con nhìn vào chiếc gương thần phản chiếu mọi ước vọng thầm kín của mình. Và chiếc gương hiện ra cho con cách duy nhất để đánh bại Chúa tể Voldemort, chứ không thể hiện mong muốn được bắt tử hay giàu có. Harry, con có biết là chẳng mấy phù thủy có thể nhìn thấy những gì con đã thấy trong gương không ? Lẽ ra trước đây Voldemort

nên biết hắn đang đương đầu với cái gì, nhưng hắn không biết! Còn giờ đây hắn đã biết. Con có thể xâm nhập vào đầu óc của Voldemort mà vẫn yên ổn, ngược lại hắn không thể có được con mà không phải chịu những cơn đau ghê gớm, như hắn đã thấy ở Bộ Pháp thuật. Thầy nghĩ hắn không thể hiểu vì sao, Harry ạ. Bởi vì khi vội vã cắt xé linh hồn mình ra, Voldemort đâu có ngừng lại để hiểu được sức mạnh vô song của một linh hồn vẹn toàn, trong sạch.”

“Nhưng thưa thầy,” Harry nói, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, “cuối cùng thì kết quả vẫn giống nhau, phải không ạ ? Con sẽ phải giết hắn, hoặc là...”

“PHẢI ư ? Dĩ nhiên là con phải làm thế. Nhưng không phải bởi lời tiên tri đã phán truyền. Đó là bởi vì con, chính con, sẽ không bao giờ cảm thấy yên ổn nếu con không hành động! Cả hai ta đều biết thế! Hãy tưởng tượng, nếu con chưa bao giờ nghe nói đến lời tiên tri thì con cảm thấy thế nào về Voldemort ? Thử nghĩ xem nào!”

Harry nhìn cụ Dumbledore đi qua đi lại trước mặt nó, lặng người suy nghĩ. Nó nghĩ về mẹ, về cha, về chú Sirius. Nó nghĩ đến Cedric Diggory. Đến những tội ác ghê tởm mà Voldemort đã làm. Một ngọn lửa cháy trong lồng ngực nó, làm nó khô cả họng.

“Con muốn hắn phải chết!” Harry lặng lẽ nói. “Và con muốn tự mình giết hắn.”

“Phải rồi. Con thấy đấy, lời tiên tri không có nghĩa là con phải làm bất cứ thứ gì! Nhưng nó đã khiến Chúa tể Voldemort coi con là địch thủ ngang hàng... Nói cách khác, con tự do lựa chọn con đường riêng của mình, thậm chí hoàn toàn có thể quay lưng lại với lời tiên tri! Nhưng Voldemort vẫn coi trọng lời tiên tri ấy. Hắn tiếp tục săn đuổi con... tất yếu sẽ dẫn đến...”

“Đến việc một trong hai kẻ sẽ phải kết liễu cuộc đời kẻ kia,” Harry đáp. “Đúng vậy.”

Cuối cùng thì nó cũng hiểu những gì cụ Dumbledore đang cố giải thích. Harry nghĩ, phải lê gót đến đấu trường để đối diện với cái chết hoàn toàn khác với khi nó ngẩng cao đầu bước vào cuộc giao tranh. Ai đó sẽ bảo rằng hai điều này chẳng khác gì nhau, nhưng cụ Dumbledore biết, và Harry nghĩ với một niềm tự hào sôi sục, “Con biết, giống như cha mẹ con đã từng biết, rằng đó mới là sự khác biệt lớn nhất trên thế gian này!”.